

Slags Bestemmelser, behøver ikke at staa i Loven, og det er vist egentlig en Uting, at de staa i Loven, men hvis de ikke staa der, saa maa de staa et andet Sted, for i det Tilfælde, at man stryger en saadan Bestemmelse, der tidligere stod i Loven, og ikke sætter noget andet i Stedet eller paa anden Maade siger, at det er en Selvfølge, at den gamle Ordning vedblivende administrativt bliver opretholdt mindst i samme Omfang som hidtil, saa er det muligt, at noget af Friheden kan borttages. Derfor forekommer det mig, at man maa have Klarhed over dette Spørgsmaal, saaledes at Fridagene ikke falder bort ved det nye Lovforslag, idet Personalet snarere bør have Ferier og Fridage i noget større Grad end hidtil. Personalet har hidtil haft en halv ugentlig Fridag, og det er jo temmelig lidt. Personalet ønsker at faa et Fridøgn om Ugen, og naar man tager Hensyn til de vanskelige Patienter, som Personalet skal omgaas, og det ret nerveanspændende Arbejde, de har, saa kan man forstaa, at der er Trang til at faa en saadan samlet Fritid, og denne Fritid skulde ikke gerne være under et Døgn om Ugen. Derfor vil jeg gerne have bekræftet af den højtærede Justitsminister, at det ikke er Meningen, at Fridagene og Ferierne skulde falde bort, og jeg vil tillige gerne høre den højtærede Justitsministers Mening om, hvorvidt han vil kunne gaa med til at forøge Sindssygepersonalets ugentlige Frihed til et helt Fridøgn, og til at de ogsaa kan faa 14 Dages samlet Ferie, saaledes at de kan hvile sig ordentligt ud en Gang om Aaret. Den daglige Tjenestetid er jo heller ikke fastsat i Loven, og der kan maaske heller ikke fastsættes Regler for denne i Loven, men Bestemmelser i saa Henseende hører vel nærmest hjemme andre Steder end i Lovforslag, som behandles her paa Rigsdagen. Saa vidt jeg ved, er Tjenestetiden nu 14 Timer om Dagen. Nu kan man jo nok sige, at disse 14 Timer ikke er en uafbrudt Tjenestetid, men Personalet skal dog være til Stede hele Tiden, og 14 Timer daglig er jo en meget lang Tid. Jeg synes, at man maatte kunne forkorte Arbejdstiden noget, selv om man for at gøre dette maatte antage noget mere Personale, for at Arbejdet ikke skal blive saa opslidende for dette. Der gives jo lettere og sværere Arbejde; men jeg for min Part vil regne det Arbejde, som Personalet paa Sindssygeanstalterne har, naar det skal udføres med Omhu og Omsigt, for noget af det vanskeligste og mest opslidende Arbejde, man har. I Hen-

seende til dette Forholds Ordning er der ganske vist sket et ganske overordentlig stort Fremskridt ved Loven af 1911, ved hvilken det blev bestemt, at ikke den første den bedste kunde blive antaget som Plejer, medens Plejeforholdene paa Sindssygeanstalterne længere Tid tilbage i Tiden var noget nær en Skandale, idet hvem som helst kunde blive antaget som Plejer. Jeg har f. Eks. for lang Tid tilbage haft Lejlighed til at fremdrage et Eksempel paa, at en ligefrem bekendt Voldsmand var ansat som Plejer paa en Sindssygeanstalt. Det laa simpelt hen deri, at Forholdene var saa usle, at gode Folk næsten ikke kunde faas. Loven af 1911 var jo et uhyre Fremskridt, idet den ligesom gav Personalet fast Grund under Fødderne og gjorde det muligt, at man kunde faa et godt Personale og kunde beholde det gode Personale, man fik, uden at behøve at frygte, at de paagældende søgte bort, fordi de blev kede af Forholdene paa Sindssygeanstalten. Men Loven af 1911 var jo kun en Begyndelse, den skulde jo gerne udvikles, og jeg vilde meget gerne have den udviklet navnlig i den Retning, at Plejepersonalet fik den fornødne Hvile efter dets anstrengende Gerning, saaledes at det kunde udføre denne paa den bedst mulige Maade. Dette kan ikke siges at være Tilfældet nu, da Personalet i Løbet af en Uge kun har en halv Fridag. Disse Forhold behøver ikke at bestemmes ved Lov, men paa en eller anden Maade bør dette Forhold berøres, hvad enten det sker i Udvalgsbetænkningen eller ved en Udtalelse af Ministeren. Der bør fastsættes noget herom, saaledes at der kommer en Forbedring.

Med Hensyn til selve Lønningsforholdene er der det at bemærke, at Plejerne noget vel sent, nemlig først efter 15 Aars Tjeneste, kommer op paa højeste Løn. Man kunde ønske, at Stigningen var noget kraftigere, saaledes at Personalet naaede den højeste Løn i noget kortere Tid. Om disse Ting kan man imidlertid, som sagt, tale i Udvalget. Princippet og Tanken i Lovforslaget er udmærket gode, og jeg skal derfor indskrænke mig til at anbefale Lovforslaget til den velvilligst mulige Behandling.

Justitsministeren (Zahle): Overfor den særdeles venlige Behandling, dette Lovforslag har faaet fra alle Partiers Side, kan jeg kun erklære mig villig til at forhandle med det Udvalg, som vil blive nedsat, om alle Enkeltheder og kan gaa til